

Esimene peatükk

On jahe, varajane laupäeva hommik. Linn magab veel, hobused puhkavad, puud ei ole veel püsti, kuid esimesed päikesekiired hakkavad ilmuma üle nende tippude, äratades kõiki uueks päevaks. Mina olen ikka veel oma puust voodi soojuses kokku keritud.

Tuletades meelde, et isa on ilmselt juba hommikusöögist ilma jäänud, hüppan voodist välja ja kiirustan end valmis tegema. Kandes kandikul, torman kiiresti isa kabinetti ja avan ukse, et leida isa seal puuduvat.

- Kuhu ta on läinud? - Ma imestan.

Tagasi köögis kohtun emaga ja küsin temalt ettevaatlikult:

- Tere hommikust, ema, kus on isa? Miks ta ei ole tööruumis nagu tavaliselt?

Ema pöördub ära, näpistab närviliselt oma põllunurka ja toas valitseb masendav vaikus.

- Ema, miks sa ei vasta minu küsimusele? Kas temaga on midagi juhtunud? - Ma küsin temalt tungivalt.
- Ada, lapsed ei tohiks sekkuda täiskasvanute asjadesse. Mine tööle! Kuivatage pesu! - Ema kostab vihaselt.

Kui ma olen minema minemas uksest välja koos tohutu pesuhunnikuga, karjub ema jälle:

- Me läheme täna proua Melissa juurde. Ta on meid juba ammu kutsunud teda külastama ja teed jooma.
- Oh, ei... - Ma müristan oma nina alla ja loksutan ukse sisse, enne kui ema märkab mu rahulolematut näoilmet.

Proua Melissa oli meie tädi. Ta polnud, kui aus olla, väga kena: alati vihane ja kulmu kortsutades, kui ta meid tervitas. Mu vend John ja mina ei meeldinud talle, kuigi mõnikord oli ta lihtsalt naljakas. Mu ema seletas meile, et tädi Melissal oli mingi kohutav haigus. Meil, lastel, on raske mõista kõiki täiskasvanute haigusi, me lihtsalt imestasime kogu aeg, kuidas tädi võis kõike unustada: mida ta täna tegi, mida ta paar minutit tagasi sõi, isegi oma nime. Naljakas oli see, et ta ei teinud vahet minu ja mu venna vahel. Mind kutsus ta Jonaseks ja mu venda Adaks. Mõnikord sattusime sellesse mängu nii, et hakkasime üksteist jäljendama. Ma püüdsin rääkida nagu mu vend ja Jonas kordas minu liigutusi. Lõpuks naersime valjusti, kuni olime pisarateni, ja mu tädi muutus üha vihasemaks, sest ta ei saanud aru, miks me naerame. Tegelikult ei saanud mu väikevend Alex meie mängust osa. Tal oli kahju tädi Melissast, kes oli haige. Ta vastas kannatlikult samadele küsimustele ja tädi kostitas teda alati kotletiga. Minul ja Johnil jooksid muidugi kuulid, kuid me jätkasime nalja mängimist.

Hoovis, kui ma puhast pesu pesin, mis ikka veel seebi järele lõhnas, mõtlesin kogu aeg isa salapärasele kadumisele: „Mida mu ema varjab? Miks isa ei öelnud meile enne lahkumist hüvasti? Lõppude lõpuks olen ma ju tema väike lemmiktütar? Kuidas ta võis lahkuda, ilma mulle ütle mata?“

Järsku kuulsin oma vendade hääli. Nad lehvitasid mulle eemalt, punetavate põskedega ja rõõmsameelselt. Nad polnud vist märganud, et mu isa polnud veel kohal. Hommikuti armastas mu isa pikalt oma toas istuda, lugeda, kirjutada ja piipu suitsetada.

- Kus te olete olnud? - küsisin ma pisaraid tagasi hoides.

- Me mängisime poistega palli, vastas Alex mulle.

Enne, kui ma jõudsin neile veel ühe küsimuse esitada, nägin ema ukseavas seisvat ja Johnit ja Alexit vahtivat.

- No, kus te olete olnud, te häämatud vördjad?“ küsis ta rangelt.
- Me mängisime õuepoistega, vastasid nad väriseva häälega ja teadsid, et nad saavad selle kätte.
- Ja te ei öelnud mulle sellest midagi! Kas te hiilisite kodust välja ja arvasite, et ma teid ei karista?“ küsis ema, kes vaevu suutis oma viha kontrolli all hoida, rusikaid kokku surudes.
- „Meil on nii kahju,“ ütlesid nad mõlemad väriseva häälega.
- Tule, lähme riideid vahetama, sest me läheme proua Melissa juurde,“ ütles ema. - Ja sina ka, pane end valmis!

Ilma midagi ütlema jooksin ma majja.

Panin selga mugavad riided. Võib-olla sellepärast, et ma kasvasin vendadega üles, ei ole mulle kunagi kleidid meeldinud. Tegelikult oli välimus minu vähim mure. Kõige rohkem meeldis mulle lugeda. Mu ema, kui ta nägi mind raamatuga käes, oli alati vihane ja nurises, et tüdrukud ei pea raamatuid lugema, nad peavad oskama õmmelda, süüa teha ja kodu koristada, kuid isa seisis minu eest. Ta õpetas mind lugema ja ütles mulle pidevalt, et tüdrukud võivad olla sama targad kui poisid. Ta naeris ja ütles mulle, et kui ma suureks saan, saab minust reisija. Ma sõidaksin koos temaga laeval ja avastaksin uusi kontinente. Kui mu ema nägi mind sellises riietuses, ohkas ta vihaselt ja ütles:

- "Ada, ma olen nii mitu korda palunud sul kanda seda uut pruuni kleiti, mille isa mulle kinkis. Tüdrukutel ei ole kombeks nii riietuda.

Mul oli kiusatus veel midagi öelda, kuid ema pilgust ma teadsin, et ta ei kannata mingeid vaidlusi ega vastuväiteid, nii et ma panin pea maha, pöördusin ümber ja läksin oma tuppa end ümber riietama.

Tund aega hiljem, kui ta nägi mind kleit seljas, naeratas ta ja kiitis mind huulenurgaga:

- Noh, sa näed välja nagu tõeline tüdruk, mitte nende rebenenud sallidega nagu alati.

Esimest korda sel hommikul helendasid mu ema huultelt kõlanud lahked sõnad mu sünget meeleolu.

Teine peatükk

Enne lõunat läksime proua Melissa juurde. Ta tervitas meid teisiti kui tavaliselt - tal oli naeratus näol ja ta oli Alexile juba küpsetanud maitsva croissandi. Seekord pidime John ja mina, sest mul polnud tuju teda tüütama hakata, nii et käitusin nagu tubli ja viisakas tüdruk.

Kui ma tema väikesesse majja sisenessin, tundsin end kohe soojana. Istusin puust toolile ja hakkasin tüdinult ringi vaatama. Nägin massiivset savivanni, suurt puidust voodit ja riidekappi, heledaid kardinaid ja pikki laudlinasid, riulit, millel olid üles rivistatud pühakute pildid, mõned raamatud, sest proua Melissa ei armastanud eriti lugeda, ja suurt albumit, milles olid kirjas kõik minu perekonna- ja teised sugulased. Kunagi, kui ma olin väike

tüdruk, vaatasime proua Melissaga seda suurt albumit läbi, nii et nüüd ma tean, mis selles albumis on.

Järsku kutsuti mind kööki, et koos teed juua. Ma ei läinud aeglaselt kööki, vaid istusin puust toolile ja, pea allapoole, jõin vaikides teed.

- Tere, kullake, kuidas sa end täna tunned? - küsis tädi Melissa. Täna oli üks neist päevadest, mil mu tädi ei olnud mälu kaotanud, ei ajanud meie nimesid segamini ja oli oma mõtetes väga selge.

- Okei... Mul on lihtsalt natuke isast puudu, tunnistasin talle, sest ma ei saanud emale oma tundeid avaldada.

- Ma saan aru. Ta oli juba ammu valmistunud laevaga sellele ohtlikule ekspeditsioonile minekuks, aga ta viivitas ikka ja jälle. Tal oli raske sind maha jätta," ütles tädi hingeldades.

- Mis ekspeditsioon? Ma ei teadnud sellest midagi, ema ei rääkinud mulle sellest midagi, isa ei rääkinud sellest samuti midagi, aga ma nägin, kuidas ta alati vaatas kaarte, kirjutas midagi, joonistas midagi... Aga ta rääkis mulle pidevalt, et maailma ei ole veel avastatud, et inimesed ei tea palju, ja et kui ma suureks saan, võtab ta mind endaga koos reisile," ütlesin, vaevu pisaraid tagasi hoides.

- Sa ei tohiks tema peale vihane olla. Su isa süda murdus mõttelt, et ta peab sind maha jätma, ja mõtles, kas ta tuleb tagasi. Ta oli kogu elu lõhki oma perekonnale pandud kohustuse ning reisi- ja seiklussoovi vahel. Ainult sina, tema väike Aduťe, pidurdasid teda pisut, kuid nähes, kui kiiresti sa kasvasid ja kui targaks sa muutusid, tahtis ta taas oma tiivad laiali sirutada, minna ohtlikule reisile, avastada uusi kontinente ja tulla tagasi ning rääkida sulle neist kõigest.

Tahtsin talle veel palju küsimusi oma isa kohta esitada, kuid ema tuli sisse ja katkestas meie vestluse.

•Proua Melissa, ma lubasin aidata teil leiba küpsetada. Nii et asume ootamatult tööle.

Tädi Melissa virutas mulle silmi, andes teada, et võib-olla saame vestlust hiljem jätkata, ning hüppas kiiresti oma toolilt üles ja hüppas minema:

•Asume tööle! Ma ei jõua ära oodata, et värske leiva lõhna tunda!

Ma ei olnud väga entusiastlik toiduvalmistamise suhtes. Ma aitasin alati oma ema köögis, kuid tegin seda vastumeelselt, hambaid kiristades. Ma pigem lugesin raamatut või mängisin oma vendadega tagahoovis palli, kui et pottide ümber hängida. Aga seekord, tädi Melissa kodus, olin ma rõõmuga nõus aitama leiba küpsetada.

Kolm naist askeldasid köögis usinalt. Ma pidin kogu aeg ema või tädi käske täitma, nii et mul ei olnud aega isale mõelda. Peagi täitis leivaküpsetamise lõhn kööki. Tund aega hiljem tõmbas tädi ahjust välja röstitud leiva. Mul isegi jooksid kuulid. Ema lõikas selle lahti ja andis kõigile viilu. Esimene suutäis oli vapustavalt maitsev...

Kui olime söönud, vaatasime ringi ja nägime, et hakkab pimedaks minema, nii et oli aeg koju minna. Kui hobused meie vankrit vedasid ja vankri rattad monotoonselt kolisesid, käisid mu mõtted isast ja sellest, kas ma teda veel kunagi näen.

Kolmas peatükk

Hommik koitis taas linnas. Kui ma ärkasin, meenus mulle kohe eilne külaskäik proua

Melissa juurde. See polnud olnud nagu tavaliselt. John ja mina ei olnud proua Melissa üle nalja teinud ega nalja teinud. Nüüd olin talle väga tänulik: kui ta poleks olnud jutukas, ei oleks ma teadnud, kuhu meie isa nii äkki kadunud oli. Ja jälle oli mu süda täis igatsust. Hüppasin voodist välja, riietusin oma igapäevarõivastesse ja jooksin alla. Köögist ei leidnud ma midagi. Kuna isa oli ära, olid kadunud tavapäraseid rutiine: koos laua taga istumine, tööde planeerimine ja jagamine, koos rääkimine ja vaidlemine. Võtsin hammustuse eelmisest päevast järele jäänud leivaviilust ja tormasin õue, et vendadega mängida. Ema peatas mind ukse ees:

- Kuhu sa lähed? Sul on jälle see sall seljas, nagu poleks sul muid riideid. Oota, sa pead seda pesu pesema. Ma just lõpetasin pesu pesemise.
- Okei,“ ütlesin vaikselt, langetades pea, et ema ei näeks mu pettumust. Täna oli nii ilus päev, ma lootsin, et saan vendadega lustida, kuid olin juba hommikust alates kodutöödega ülekoormatud.

Kuivatasin sünniselt pesu, kui Alex mind äkki palliga jalga lükkas.

- Kas sa saad meile palli anda? - hüüdis ta eemalt.

Mõtlesin, et pesu võib oodata, ja otsustasin vendadega mängida:

- Kas ma võin sinuga ka mängida?
- Mitte mingil juhul, ütles John, tüdrukud ei oska palli lüüa.

Raevukalt lõin palli kõvasti vastu puud ja see jäi okstesse kinni. Kahetsesin seda kohe - teadsin, et nad jooksevad esimesel võimalusel ema juurde ja ma peaksin riided seljast võtma, mitte palli lööma! Enne kui ma jõudsin kergendatult hingata, tormasid vennad juba oma ema peale, vingudes ja karjudes, et ta palli võimalikult kiiresti välja tooks. Ma olin hirmul, sest teadsin, et mul läheb väga hästi. Ema oli viimasel ajal halvas tuju olnud. Täna hommikul nägin teda veelgi ärritunumana. Parem, kui ei saa enam segadust jalge alla... Tahtsin võimalikult kiiresti peitu pugada, aga ma ei teadnud, kuhu. Jooksin nii kiiresti kui suutsin ja äkki jõudsin Nemunase jõe äärde... Kus isa minuga suvel kalal käis... Ma tundsin end kurvalt... Paar pisara jooksis mööda mu põski - kogu see keskkond meenutas mulle teda. Ma tahtsin, et isa tuleks võimalikult kiiresti tagasi ja annaks mulle suure kallistuse ja lohutaks mind.

Istusin jõe kaldale, panin käed ümber põlvede ja sulgesin silmad. Olin unustanud kõik oma vennad ja selle õnnetu palli, mis oli puu otsas kinni, ja kõik, mis mind huvitas, oli isa, ja kõik oleks hästi, kui isa oleks seal... Ta naeraks ja tõmbaks palli puust välja ning lööks sellega mind. Ma püüdsin selle kinni ja andsin talle tagasi. Mu vennad liitusid sellega ja me lõbutsesime palli püüdmisega umbes tund aega. Ema oli ilmselgelt õnnetu, et me raikasime oma aega mängimise peale, selle asemel et tegeleda tööga, kuid isa jooksis tema juurde, haigutas, tõstis ta süle ja pärast seda, kui ta oli teda paar korda õhus keerutanud, andis talle pai põsele. Ema läks tagasi oma töö juurde, rõõmsalt sumisedes... Mõne aja pärast tundsin, kuidas külm, märg ese mu varbaid puudutas. Avasin silmad ja nägin klaaspudelit. Ilmselt olid lained kuskilt tulnud. Võttes selle kätte, hakkasin uurima. Keerasin ettevaatlikult korgi lahti ja leidsin seest märkmiku. Põnevusega, värisvate kätega, võtsin märkmiku pudelist välja. Paberilipikule oli kirjutatud vaid üks sõna - „WILL“. „Võib-olla tähendab see midagi?“ - „Võib-olla tähendab see, et ma pean olema tugev, kannatlik ja mitte kunagi kaotama lootust, et mu isa tuleb tagasi.

See muutus üha tumedamaks ja tumedamaks. Aeg koju minna. Kõik on mind niikuinii igatsenud. Kui ma majale lähenesin, nägin ema, kes tõi luuda ja püüdis kraapida okstesse kinni jäänud palli. Ema oli pisike, ta ei saanud pallile ligi. Siis otsustas John puu otsa ronida, kuid ema keelas teda rangelt. Seisin põõsa taga peidus ja vaatasin neid. Ma ei tahtnud, et nad mind näeksid, eriti ema. Kuulsin, kuidas mu ema nina all vihaselt palli üle nuusutas. Lõpuks hakkas pimedaks minema ja ema andis järele. Kui ta ja tema vennad majja tulid, roomasin kiiresti põõsast välja ja hiilisin aknast sisse. Vaikselt, varvastel, tassisin oma tuppa, sulgesin ukse ja kerisin end kiiresti voodisse.

Kuulsin, kuidas mu vennad ja ema kõõgis õhtusööki tegid ja laua taga vestlesid. Mulle meenus, et ma polnud hommikust saadik midagi sünnud. Mu kõht oli sõlmedes, aga ma ei julgenud kõõki minna. Teadsin, et ma ei suudaks vastu pidada vendade etteheidetele ja ema sünge pilgule. Tundsin end väga üksildase ja ebavajalikuna. „Oh, et ma võiksin muutuda linnuks. Ma lendaksin kõrgele taevasse ja läheksin oma isa otsima,“ mõtlesin mõttes ja langesin unenägu.

Unes kuulsin, kuidas mu ema tuli minu tuppa kandikuga käes. Ta istus mu voodile ja hakkas mu pead silitama.

•Head ööd,“ ütles ta vaikselt ja lipsas toast välja.

„Ta ei ole minu peale vihane,“ mõtlesin unes ja vajusin tagasi magama.

Neljas peatükk

Järgmisel hommikul tõusin üles ja jooksin kohe emale tere ütlemale.

- Tere hommikust, ütlesin emale põnevusega kurgus. Ma kartsin, et ta on mu peale vihane, sest oli juba hilja hommikul ja ma olin veel oma pidžaamas.

- Tere, kullake,“ tervitas mu ema mind meeldivalt.

Ma vahtisin teda tund aega külmunult. Ma ei suutnud uskuda, kui palju mu ema ja mina olime muutunud, kui lähedaseks me olime muutunud. Me olime pärast isa lahkumist lähemaks saanud. Ma igatsesin teda. Usun, et ka ema igatseb teda, tal on raske ilma temata üksi olla. Kuni selle ajani oli isa mulle palju lähemal ja ma veetsin suurema osa oma ajast koos temaga. Ta lasi mul olla mina ise: kanda pükse, mängida õues palli, ratsutada hobusega, olla öösel ärkvel ja vaadata koos temaga tähti. Ma võiksin veel pikalt rääkida, kui palju asju ta mulle õpetas, kui palju maailma saladusi ta mulle näitas, kuidas ta oli esimene, kes mulle raamatute maailma näitas, kuidas ta süütas minus vastupandamatut lugemiskire. Minu ema oli alati minu isa vastand: tagasihoidlik, range, ei naeratanud eriti palju ja nõudis meilt, eriti minult, alati head käitumist. Ma kartsin teda, kartes ägedat pilku või karmi sõna. Aga nüüd, kui isa oli kadunud - minu turvaline varjupaik -, pidin ma rohkem aega emaga koos veetma. Nüüd nägin teda teistsuguste silmadega. Vaatamata kõigile raskustele, mis olid tema õlgadele langenud, ei olnud ta kunagi kurtnud ega kurtnud, pööras meile, oma lastele, veelgi rohkem tähelepanu ja mõnikord isegi naeratas meie rumalate naljade üle. Kui ma temale mõtlesin, tuli ta äkki minu juurde, puudutas mu pikki, segaseid juukseid ja hakkas neid kammiga kammima. Ta kammis neid sama õrnalt kui alati, sumises midagi vaikselt enda ette, olles mõtetesse vajunud. Pärast seda, kui ta oli kudunud korralikud ja korras lokid, kallistas ta mind ja ütles:

•Kui suur sa oled! Ma isegi ei märganud, kui sa suureks kasvasid.

Ma olin juba kümme aastat vana. Ma ei märganudki, kui kiiresti ma olin kasvanud - ma ei olnud enam isa väike tüdruk. „Isa! Kus sa nüüd oled? Kuidas sul teises riigis läheb?“ - Olin nii sõnatu, et mul hakkasid silmist pisarad voolama. Järsku valdas mind viha. Olin vihane isa peale, et ta meid maha jättis, et ta ei öelnud mulle oma kavatsustest, et ta ei jätnud meiega hüvasti, et ta ei lubanud tagasi tulla.

Ma ei tea, kui kaua ma nutsin ja valasin oma ahastust välja, kui tundsin ema embust. Ta hoidis mind enda lähedal, pühkis mu pisarad ja ütles:

- Sa oled suur ja tugev tüdruk. Sa saad kõigest üle! Ja nüüd lähme hommikusöögile. On peaaegu lõunaaeg ja me pole veel hommikusööki süüsnud.

Me sõime vaikides, igaüks meist oma mõtetesse vajunud. Kummalisel kombel ei hirmutanud mind enam ebamugav vaikus, ei igatsenud enam oma vendi, kes kohe, kui nad voodist välja hüppasid, jooksid õue ja tulid koju, kui nende kõhud marssisid. Nüüd nautisin lihtsalt ema seltskonda.

- Mida ma täna tegema pean? - küsisin emalt.
- Ma olen alati olnud sinuga väga nõudlik ja range, sundinud sind asju tegema, aga täna tahan, et sa puhkaksid ja teeksid seda, mida tahad, vastas ema äkki.

Pärast hommikusööki korrastasin köögi ja läksin oma tuppa. Üritasin lugeda, aga ma ei suutnud keskenduda. Mu meeled surisesid pealetükkivatest mõtetest. Järsku kerkis pähe mõte - ma kirjutan isale kirja! Ma tean, et ma ei saa seda saata, mul pole aimugi, kus ta maailmas on, aga võib-olla aitab see mul oma mõtteid kokku võtta, leevendab mu kurbust ja igatsust.

Viies peatükk

- Peter, tule, me peame rääkima,“ kostis Anthony hingeldav hääl.
- Ma ei saa praegu, ma kirjutan oma tütrele.
- Sellest me peame rääkima.
- Mis on valesti?
- Sa ei tohiks talle kirjutada ja sa tead täpselt, miks.

- Ada, lõpeta petrooleumilambi põletamine, mine magama, on hilja.
- Ma tulen, ema. Mul on mõned asjad, mis tuleb lõpetada.

Ema, nähes mind libasulega käes, sai kõigest aru ja ütles ohkega:

- Ada, kallid, ära kirjuta oma isale kirju, ta ei saa neid niikuinii kätte. Sa oled piisavalt vana, et seda mõista. Ma olen oma rahu teinud ja tahaksin, et sina teeksid sama. Me peame olema tugevad ja õppima ilma temata elama,“ ütles ema, kui ta mu toast lahkus, sulgedes vaikselt ukse.

Jäin taas üksi, võtsin pliiatsi kätte. Kirjutasin peatumata. Mõtted voolasid üksteise järel välja. Rääkisin isale oma vendadest, kõigist naljadest, mida nad olid teinud, kui ta eemal oli, ema muutunud käitumisest minu suhtes, raamatutest, mida nad lugesid, ja paljudest muudest asjadest, millest ta kindlasti teaks, kui ta nüüd meiega kodus oleks. Tahtsin talle etteheiteid teha, kirjutada, kui vihane ma olin ja kui haiget ma tundsin, aga ma ei saanud...

mu käsi kirjutas armastuse ja igatsuse sõnad. Ta on alati olnud ja jääb alati minu kõige armsamaks isaks.

Kui lõpetasin viimaste sõnade kirjutamise, voolasid soolased pisarad taas mu põskedel alla. Väsinud ja emotsionaalne, ma isegi ei märganud, et olin torkinud, pea laual.

Nägin unes, et panin kirja klaasist veinipudelisse ja viskasin selle Nemunasse. See ujub ära, voolu kandes, satub Läänemerre ja ujub lõpuks laiadesse vetesse. See rändab päevade kaupa, kuumast päikesest küpsetatuna ja soolaste lainete poolt pestuna. Järsku pörkab ta väikese saare servale. Ta tahaks edasi ujuda, kuid tugev laine toob pudeli tagasi saarele. Ta klammerdub kalju külge ja jääb sinna mitmeks päevaks lamama. Ühel hommikul näeb teda äkki üks mees, kes oli läinud merre ujuma. Ta võtab pudelist välja kirja, istub samale kivile ja hakkab lugema...

Järsku ärkan ma üles. Ümberringi on pilkases pimeduses. Istun ikka veel laua taga, sulg käes. Saan aru, et olen uinunud ja näinud unes. Kui ma kirjutasin kirja oma isale, ei teadnud ma, mida ma sellega teha kavatsen, ma tahtsin lihtsalt oma mõtteid väljendada, oma tundeid tuulutada. Nüüd oli mul peas teine mõte - panna kiri veinipudelisse ja nagu unenäos, lasta see maha Nemunas. Läksin magama, teades täpselt, mida ma varahommikul tegema hakkan.

Esimesed päikesekiired äratavad mind üles. Midagi ootamata hüppan voodist välja, riietun kiirelt ja lähen keldrisse vana veinipudelit otsima. Kui leian selle, libistan kirja ja jooksen jõe poole, ilma et kukuksin. Mu vennad, nähes mind kuskil uimaselt jooksmas, püüavad mind veel peatada, kuid ma tormasin juba mööda teed, Nemunase jõgi silme ees tormamas. Kui ma sinna jõudsin, võtsin lonksu ja lasin pudelist lahti. See jäi voolu kätte ja kandis minema. Vaatasin külmunult, kuni see mu silmist kadus.

Jõest tagasi tulles mõistsin, et midagi oli juhtunud - mu südames oli süüdatud lootus. Kodus leidsin ema ja vennad juba hommikusöögi söömas. Ilma midagi ütlema istusin ma laua taha. Ema etteheitev pilk tabas mind nagu kuum vesi. Ta nägi minust läbi ja sai kõigest aru.

- „Ära kirjuta oma isale kirju, sa tead, et ta ei saa neid kätte, see on lihtsalt aja raiskamine,“ ütles ema äkki, tõusis lauast ja läks õue.

Me ei rääkinud sellest enam kogu ülejäänud päeva jooksul, aga ma tundsin end nagu võõras.

„See ei ole ajaraiskamine. Minu südames põleb alati lootus. Ma ei hakka käsi maha panema ja lihtsalt vaikselt ootama,“ ütlesin endale.

Kuues peatükk

Kevad on sel aastal varem kui kunagi varem. Kõik puud õitsevad, lilled õitsevad aedades ja niitudel. Linnud siristavad rõõmsalt ja õued on täis laste karjumist ja puhast naeru. Põldudel on rohkem tööd tehtud, nii et minu ema, vennad ja mina oleme maja ümber toimetanud. Me pidime kündma maad, istutama kartuleid, külvama köögivilju ja hoolitsema mõne pärna eest.

Järgmisel pühapäeval on lihavõttepühad, kevade suurim püha. Igal aastal värvime mune, läheme kirikusse ja külastame sugulasi. Sel aastal on teisiti - isa ei ole kohal. Äkki tunnen end jälle kurvana, ma ei ole enam rõõmus päikese soojuse ja lasteaias õitsvate lillede üle. „Mis on pühad ilma isata? Kas ta tähistab lihavõtteid ka kuskil teises maailmanurgas? Või

ei ole seal sellist pidu?“ - need ja sarnased mõtted käivad mul läbi. Järsku katkestab neid mu ema hääl:

- Ada, mine oma naabri Elena juurde ja küsi kümme muna. Praegu on lihavõtted ja meil pole mune. Me sõime talvel oma kanad ära, nii et meil ei ole kedagi, kes muneks.
- Okei, ema, ma panen end valmis ja jooksen.

Tund aega hiljem olin ma naabri Elena õues. Ma ei leidnud teda kuskilt, kuid nägin poissi, keda ma polnud kunagi varem näinud. Ta oli umbes minu vanune, kuid ta oli aastaarvu kohta pisut ebasobiv, kergete, räpaste lokstega peas ja kergelt säraspäise näoga, kuid kõige rohkem paistsid mulle silma tema sügavad pruunid silmad, mis tungisid minust läbi.

- Mida sa siin teed? - Ta küsis minult.
- Ja mida sa siin teed? Kus on mu naaber Elena? Ma tulin teda vaatama, ütlesin talle julgelt.
- Ta on turul ära. Ma olen tema vennapoeg. Mu ema on väga haige, nii et tädi Elena võttis mind enda juurde.
- Ja kus on su isa? - puhkes ta äkki minu peale.
- Ta suri, kui ma olin väga noor. Hobune lasi ta maha ja keeras talle kaela.
- Oh, kui kohutav! Mul on kahju, ütlesin ma veidi leebemalt.
- Täna teid. Ma ei mäleta teda väga hästi, sest ma olin väga noor ja ma igatsen oma ema väga. Ma loodan, et ta saab varsti terveks,“ ütles ta kiire häälega. Tegelikult üllatas mind tema avatus, ta rääkis minuga nagu vana sõber, kuigi me kohtusime esimest korda.
- Mu ema saatis mulle mune. Järgmisel pühapäeval on lihavõtted ja meil ei ole kanu, seega ei ole ka mune. Me võiksimme minna turule ja osta mõned, aga kuna isa on ära, on raha napp. Aga meie naaber Elena on väga lahke ja aitab meid alati emaga,“ ütlesin ma tema avatusest julgustatuna.
- Noh, ma ei ole selle maja omanik, nii et ma ei saa seda ilma tädi teadmata teile anda. Kui sul on aega, võid oodata,“ pakkus ta.
- Kas on tõsi, mis su nimi on? - Järsku tuli mulle meelde, et me polnud end veel tutvustanud.
- Casimir, nagu mu isa.
- Mina olen Ada, ütlesin kätt sirutades, meeldiv kohtuda.
- Mul on ka tore kohtuda,“ ütles Casimir ja surus kätt kindlalt.

Ma pidin üsna kaua ootama oma naabrit Elenat. Selle aja jooksul näitas Kazimieras mulle talus ringi, me silitasime kõiki hoovis olevaid kasse ja koeri ning sõötisime koos loomi. Rääkisime ja rääkisime töö ajal oma elust. Selgus, et Kaasimirile meeldib ka lugeda ja tal on mitu raamatut. Aga need jäid koju ja neid ei ole siin tädi juures, sest tädi Elena ei oska lugeda, nii et raamatuid ei ole vaja. Ma lubasin, et toon talle paar oma raamatut, kui ma järgmine kord külla tulen.

Tulin õhtul koju. Ma nägin ema pilgust, et ta oli mures ja õnnetu, kuid kui ta sai teada, et minu naabritädi Elena ei ole kodus ja et ma pean kaua ootama, rahunes ta ja valmistas maitsva õhtusöögi.

Ma läksin sel õhtul magama, mõeldes, et ma ei ole ainus, kes on nii üksildane ja õnnetu. Ma igatsen väga oma isa järele, aga ta on elus, ma tean seda, aga ta on kaugel ja ta tuleb

tagasi, selles olen kindel. Kasimiri isa on juba ammu taevas...

Seitsmes peatükk

Koitis ülestõusmispühade hommik. Ema oli hommikul juba varakult üleval, valmistus, koristas, kattis lauda, ja pärast hommikusööki pidime kirikusse minema. Ka mina hüppasin voodist välja. Mu vennad magasid ikka veel magusalt - hommikune uni on nii magus. Mina ja ema lonkisime köögis, oodates, et mu vennad üles tuleksid. John tuli esimesena. Ta vaevu pilgutas silmi ja haaras juba kaasa võetud lihavõttemuna. Ema lõi talle pahameelest kätt. John naeris üleolevalt ja jooksis õue, et end kaevust külma veega pesta. Alex liitus peagi temaga. Rietatuna kõige kenamatesse riidesse, mis olid olemas, istusime laua taha. Ema ütles isa asemel palve. Mu süda pigistas ja pisarad voolasid silmadesse. Ema hääl värises, kui ta palvet ütles, aga ma loodan, et mu vennad ei märganud seda. Pärast hommikusööki istusime vankrisse ja sõitsime linna kirikusse. Seal oli juba rahvamassid. Kõik olid rietatud, heas tujus, suudlesid ja tervitasid üksteist. Äkki nägin rahvamassis Casimiri ja tema naabritar Elena. Kui meie pilgud kohtusid, naeratas ta ja lehvitas mulle käega. Ma tegin sama.

Jumalateenistuse ajal pidas preester väga ilusa jutluse, soovides kõigile rahu. Ma palvetasin kogu aeg Jumala poole, et mu isaga ei juhtuks midagi, et ta tuleks elusalt ja tervena tagasi. Ma ei unustanud palvetada ja paluda Casimiri ema tervise eest. Mu süda murdus mõttelt, et kui ta kaotab oma ema, jääb ta täiesti orvuks. Hakkasin leinama, kuid vaatasin Johannele otsa, kes nagu tavaliselt igavles jumalateenistuse ajal ja jälgis suure huviga roomavat kärbest. Minu näole ilmus taas naeratus. Ma ei tea, kas see oli ülestõusev pidulik meeleolu või preestri veenev jutt, mis täitis mu südame usu ja lootusega, et kõik saab korda. Mu isa tuleb tagasi, ma näen teda kindlasti uuesti ja annan talle suure kallistuse.

Pärast jumalateenistust kiirustasid kõik veel lahkuma: mõned mehed, kes olid oma naised ja lapsed linnaväljakule jätnud, kiirustasid juba kõrtsi, et arutada „meeste“ asju. Ka naised, kes olid oma kodutöödest häiritud, vestlesid lakkamatult, jagades teistega oma rõõme ja muresid. Lapsed tormasid kohe, kui viimane „aamen“ oli öeldud, kirikust välja ja linna platsidele ja parkidesse, jooksid ringi, nagu oleksid nad ahelad katki. Mõned väikesed, kes olid oma vanemate poolt ostetud maiustusega hellitatud, limpsisid maiustusi vaikselt nurgas ja tundsid end nagu kõige õnnelikumad lapsed maa peal.

Minu ema ja mina olime tunniks ajaks osa sellest lõbusast merest. Aga kui paljud hakkasid küsima issi kohta, kuidas tal läheb, kas me oleme temast midagi kuulnud, hakkas ema nägu kortsuma ja ta kiirustas meid koju.

Pärastlõunal jõudsin koju, tundes end pärast päevast sagimist ja sebmist väsinud. Ema valmistas kiiresti õhtusöögi ja viis meid magama. Oma toas istudes ei suutnud ma magama jääda. Järsku tundsin tungi kirjutada isale jälle kirja, rääkida talle esimesest lihavõttest ilma temata, küsida, kuidas ta ilma meieta tähistas.

Istusin jälle laua taha ja hakkasin kirjutama.

Kaheksas peatükk

- Peter, lõpeta kirjutamine. Sa teed endale ainult haiget. Sa tead, et su tütar ei saa neid kirju kunagi kätte! Me oleme asustamata saarel, seal pole posti - mitte midagi. Meie laev on hukkunud ja pole selge, kas seda saab uuesti üles ehitada.
- Antanas, ma ei ole oma mõistust kaotanud. Ma näen ja mõistan kõike, aga lootus sureb viimasena. Ma ei kavatsenud neid saata. Ma annan need kõik ise Adale, niipea kui ma tema koju tagasi jõuan.
- Sa oled naiivne nagu väike laps,“ nurises Antanas rahulolematult, “ma olen loobunud igasugusest lootusest. Me ei pääse siit välja.
- Lootust on alati,“ kordas Peeter nagu palvetades, “Jumal aitab meid.

Aeg hakkas otsa saama. Kevad andis teed suvele. Isa oli peaaegu pool aastat tagasi kodus. Siiani pole me temast midagi kuulnud. Ema nägu muutus üha hallimaks, tema silmade valgus lakkas särama ja naeratus tema huultel muutus üha harvemaks. Ka mu vennad näisid olevat muutunud paksemaks, ei olnud enam lapsemeelsed, nad mängisid harvemini nalja ja jäid pigem koju, et ema ja mind aidata. Minu isast ei rääkinud keegi. Õhus oli see hirmu ja ärevuse mull, kuid kõik kartsid sõnagi öelda, et see ei lõhkeks. Kasimiri ema tundis end küll veidi paremini, kuid oli nii nõrk, et ei suutnud enda eest hoolitseda. Meie naaber Elena, kes oli heasüdamlik, hoolitses oma õe ja poja eest. Kazimieras kasvas veelgi küpsemaks ja ei kartnud rasket tööd: ta käis meestega põllul, käis turul - ta oli tädi Elena parem käsi.

Selle suve jooksul saime Kazimierasega väga lähedasteks sõpradeks. Kui meil oli vaba aega, käisime üksteisel külas, mängisime, lugesime ja arutasime raamatuid, lihtsalt rääkisime. Ma rääkisin talle oma isast. Mäletasin kõiki parimaid hetki koos temaga: hüppamine läbi lõrtside, lumememmide ja lumeinglite tegemine, suvel jões ujumine, raamatute lugemine, õhtuti tema lugude kuulamine kaugetest maadest... Ma isegi ei tunne, kuidas pisarad üle põskede jooksevad, kui ma seda räägin. Kasimir pühib need ära, kallistab mind ja ütleb:

- Ada, ära kaota lootust. Su isa on tugev mees. Ta ületab kõik takistused ja tuleb ühel päeval sinu juurde tagasi. Usu temasse. Usu endasse!

- Tänan teid nende sõnade eest. Ma usun, ma ei ole kunagi lakanud uskumast. Jumal aitab meid. Ka teie ema saab paremaks. Ühel päeval saad sa voodist üles ja saad koju tagasi. Me ei vääri Jumala karistust, ta ei saa meie vanemaid meilt ära võtta,“ ütlesin peatumata.

- Jumal saadab meile kõik katsumused, et meid tugevamaks teha,“ kordas Kazimieras preestri sõnu jutlusest.

- Ma olen alati olnud tugev, ma ei vaja mingeid katsumusi,“ püüdsin talle vastu vaielda.

- Me ei saa teada, mida me vajame,“ ütles Kazimir filosoofiliselt, “Võib-olla pärast kõiki kannatusi ja katsumusi ootab meid rõõm.

Ma tunnen end soojalt ja rahulikult, kui kuulen selliseid sõnu. Ma vannun endale, et ma ei kaota kunagi lootust ja ei lõpeta kunagi kirjade kirjutamist oma isale.

Nagu igal õhtul, kui kõik on magama läinud, istun maha ja kirjutan. Mõtted voolavad vabalt. Ma räägin oma elust, muredest, mida olen kogenud, rõõmudest, mida olen kogenud, vestlustest, mida olen pidanud emaga, tülidest, mida olen pidanud oma

vendadega. Ma kirjutan ja kujutan ette, et ta istub minu kõrval, noogutab nõustuvalt või kortsutab kulmu, kui ma eksin. Ta naeratab läbi oma vuntside Johni mõttetalgutele, noogutab heakskiitvalt, et väike Alex on suur ja oskab palju asju teha. Ma ei saada enam kirju, ma ei looda, et isa neid leiab, ja mul ei ole nii palju veinipudeleid, nii et panen need kenasti puukasti, et anda need kõik isale, kui ta tagasi tuleb. Ta loeks öösel mu kirju ja teaks, mis juhtus tema äraoleku ajal. Ma naeratan selle mõtte üle.

Olen kirjutanud juba umbes tosin kirja: „Kallis isa,“ kirjutan, „ma igatsen sind väga. Täna on vihmane päev. Ma mõtlen kõigile neile kordadele, mil me koos õues mängisime. Ma soovin, et sa oleksid siin, et me saaksime jälle koos rääkida, olla, lustida...“. Või teine: „Kallis isa, täna on olnud imeline päev. Muidugi oleks see veelgi imelisem, kui sa siin oleksid...“ Võtan teise üles ja loen: „Kallis isa, emme oli täna väga vihane. Ma saan aru, kui raske see tal on. See on meile kõigile väga raske, aga ta sõimas mind ja Johannest selle eest, et me ei ole kaevust vett toonud, et me ei ehita ahju, et me ei aita teda, et me oleme laisad. See ei ole õiglane, isa. Me küll püüame teda aidata, aga mõnikord tahame lihtsalt sõpradega mängida või raamatut lugeda. Sa mõistaksid mind kindlasti ja ei nuhtleks mind kunagi. Majas oleks alati naeru ja laule ning me jookseksime ringi, mitte ei kõndiks varvastel, lihtsalt selleks, et me emme ema vihastaks. Iga kiri on väike lugu armastusest, igatsusest, soovist ja eelkõige lootusest. See ei kustu kunagi.

Kui ma kirju kasti panin, lõhkus uks lahti ja John tormas minu tuppa.

- Mida sa siin teed? - Küsisin temalt üllatunult.
- Ma ei saa magada, vastas mu vend kurvalt.
- Mis on selles karbis? - küsis ta uudishimulikult ja haaras juba selle järele. Õnneks haarasin selle õigel ajal kinni.
- Ära puutu seda, see on minu, sa ei pea teadma, karjusin vihaselt.
- Kas sul on saladusi? - John jätkas minu tagaajamist.
- Kellel ei ole?! - Ma kostitasin.

Me vaikisime tund aega. Järsku küsis John:

- Kas sa ei igatse oma isa? Kus ta võiks praegu olla?

Olin segaduses ja vaikisin. Siiani arvasin, et ainult mina olen see, kes teda hullult igatseb, kes teda kõige rohkem igatseb. John ja Alex mängisid kogu aeg ringi, tegid nalja ja ei maininud kunagi isa. Selgus, et ka tema varjab oma tundeid. Ta igatses oma isa sama palju kui mina. Ta igatses teda. Maja tundus ilma temata ebamugav ja tühi. Seda tühjust ei suutnud täita ei vendade süütud tülid ega meile külla tulnud sugulaste jutt ja naer.

- Sa tead, et sa oled puudu. Lõppude lõpuks olin ma alati tema väike lemmiktütar. Ma igatsen teda iga minut, ärkan igal hommikul üles, mõeldes temale, ja uinun, mõeldes, kus ta nüüd on, kuidas tal läheb,“ vastasin Johnile, varjamata oma ahastust.
- Mul on saladus. Ma tahaksin sulle rääkida,“ ütles John häbelikult.
- Sa võid mind alati usaldada, sest ma olen sinu vanim õde.
- Ma leidsin oma isa tööriistad laudas ja hakkasin nikerdama. Ma nikerdan paate,“ tunnistas John.
- See on suurepärane! - hüüatasin ma. Sul on nagu meie isalgi kuldsed käed.

- Kui ma nikerdan, mõtlen talle, räägin temast ja lubasin talle, et annan talle kõik oma paadid, kui ta koju jõuab,“ jätkas John.
- See on talle parim kingitus,“ ütlesin ja kallistasin oma venda.

Teda süles hoides tundsin, kuidas mu öösärk märjaks sai. John nuttis isegi siis, kui ta kikerdas. Seni oli ta ainult teesklenud, et on tugev ja peaaegu täiskasvanud mees, ta ei tahtnud ema ärritada, aga tema süda kannatas sama palju kui meie kõik.

- „Mul on ka üks saladus,“ tunnistasin talle, „ma hoian oma isale kirjutatud kirju kastis. Luban, et annan need talle, kui ta tagasi tuleb.“

- Kas sa tõesti usud, et ta tuleb tagasi? - John küsis.

- Ma olen selles kindel, vastasin kindlalt.

- Siis olen veelgi kindlam, ütles John kindlalt.

Mu süda oli rõõmu täis. Me mõlemad ei kaotanud usku. Me ei kaota seda kunagi. Me toetame teineteist ka kõige nõrgematel hetkedel.

- Ma armastan sind, mu väikevend.
- Ma ei ole enam nii väike. Ma olen sinust vaid aasta noorem,“ vastas John õnnetult.
- Ma tean, aga sa pead mind kuulama. Mine nüüd magama, enne kui ema meid tabab ja kogu maja jalule ajab.
- Ma kuulan, öde. Head ööd,“ ütles John ja lipsas vaikselt minu toast välja.

„Ma pean sellest järgmises kirjas kirjutama,“ mõtlesin uniselt ja vajusin unne.

Üheksas peatükk

- Mis sa arvad, kuidas meil läheb, Peter? - küsis Antanas põnevil.
- Meil õnnestus osa laevast ümber ehitada, vastas Peeter rahulikult.
- Meil pole purjeid, ütles Antonius ärritunult.

Peeter ütles rahulikult paati kraapides:

- Ma tean, et tagasipöördumine võtab aega, aga me vähemalt püüame siit saarelt ära tulla, ja siis on nii, nagu Jumal tahab.

Ma ärkasin varajase päikesepaiste peale. Tõusin voodist, riietusin kiiresti ja jooksin kööki hommikusööki valmistama. Mu ema oli juba üleval. Ta polnud viimasel ajal palju maganud ja kurtis kohutavate unenägude üle. Olin alati püüdnud teda lohutada, teda rõõmsamaks teha, aga mul oli raske. Iga päevaga oli ta üha enam oma maailma tagasi tõmbunud ja tundis vähe huvi selle vastu, mis tema ümber toimus. Me sõime vaikides. Vastumeelselt, pärast paari suutäie alla neelamist, korrastasin köögi ja läksin õue. Istusin pingile ja vaatasin tund aega, kuidas kanad kaevasid lahtises mullas vihmausside järele, mu armastatud koer Margie näris magusalt luud ja veidi eemal nägin lambaid muru närimas ... Järsku tuli mulle pähe mõte: „Isa on juba mõnda aega eemal olnud, aga midagi ei ole muutunud - kõik on nii nagu oli, aga mu südames on tühjus.“

Mu mõtted katkestas õue ilmunud John. Ta tormas mind märkamata tallu. Ma teadsin kohe, mida tal seal vaja oli. Järgnesin talle arglikult. Avatud ukse prao kaudu vaatasin, kuidas ta võttis tööriistad välja, võttis puulusika ja hakkas nikerdama. Jälgisin teda tund

aega: tema nägu oli nii sihikindel, tema käed nii osavad. Ma imetlesin oma venda, kui osav ta oli - täpselt nagu meie isa.

- Kas ma võin sisse tulla? - Küsin arglikult.

John, kes oli üllatunud, võpatas, kuid järelemõtlemisega ütles:

- Tule sisse, kui tahad.
- Ma ei ole ammu siin käinud, ütlen ma vaikselt. - Viimati käisin siin siis, kui mu isa nikerdas puust kasti, milles ma nüüd säilitan talle kirjutatud kirju.
- Ja ma veedan siin palju aega,“ ütleb John.
- Nii et sinna sa siis kadusidki! Ma arvasin, et sa rändasid oma sõpradega ringi ja otsisid seiklusi, aga sa olid siin,“ naeratasin.
- Noh, jah. Mind ei huvita nüüd tegelikult lõbu. Aga siin tunnen end hästi, ma tunnen ikka veel oma isa lõhna, tunnen ikka veel tema kohalolekut enda lähedal,“ ütles John kurvalt.
- Kas sa võiksid mulle näidata oma paate, millest sa eile õhtul rääkisid? - küsisin innukalt.

John avas nurgas oleva kirstu ja hakkas ühekaupa välja tõmbama igas suuruses ja mudeliga laevu. Vaatasin neid tähelepanelikult ja ahmisin imetlusest:

- Kui andekas sa oled, John! Kui uhke sa oled! Ta oleks sinu üle nii uhke.
- Mul on unistus,“ ütles ta häbelikult, “ma unistan ehitada suure, päris laeva ja minna oma isa otsima.

Ma kaotasin tunniks ajaks mõistuse. Mõte tema otsimisest ei tulnud mulle pähegi. Pärast mõtlemist küsin:

- Kas sa võtad mind kaasa?
- Ma olen selle peale kaua aega mõelnud.“ John vastab: “Oleks tore sinuga koos reisile minna, aga sa pead koju jääma ja ema ja väikese Alexi eest hoolitsema. Me ei saa neid üksi jätta.
- Siis ma ei taha, et sa läheksid,“ vastan läbi pisarate, “mu süda murduks valust, kui ma ka sind kaotaksin.
- Rahune maha, ma ei lähe veel kuhugi ja ma ei ehitaks üksi suurt laeva,“ rahustas John mind.

Tundsin end veidi paremini - vahepeal tuleb ehk isa tagasi ja John ei pea kuhugi minema.

- Lubage mulle, et te ei lahku kunagi ilma mulle ütlejata ja hüvasti jätmata. Lubage mulle, et te ei tee seda, mida meie isa tegi, palusin teda.
- Ma luban,“ vastas John kindlalt.

Olin pisut kergendunud, kuid mu rind oli ikka veel raske hirmust ja kaotuse valust. Kogu päeva olin nagu võõras. Õhtul istusin jälle kirjutama, rääkisin isa Johni ideest ja palusin tal võimalikult kiiresti tagasi tulla.

Kümnes peatükk

Kolmas suvi oli lõppemas. Õue pühkides mõtlesin, et oli möödunud juba kolm aastat, kui

me ilma isata elasime. Kõik oli muutunud: mina olin kasvanud püsivalt valgete põlvedega ja kobedate juustega pisipunnis tüdrukust ilusaks naiseks, mu vennad olid muutunud rõõmsameelsetest poistest, kes ei suutnud paigal püsida, tugevateks, tõsisteks noormeesteks, ja mu ema oli muutunud veelgi lühemaks, kõhnemaks, kahvatuma näo ja tuhmima pilguga. Ta nägi meie kõrval seistes väike ja habras välja. Nüüd ei lasknud me tal enam nii palju tööd teha, vaid võtsime kõik kodutööd enda kätte.

- Ma lähen turule, ma müün natuke meie lehmapiima, see on natuke raha taskusse,“ ütles John tõsiselt, hobust patsutades.

- Ma niidan vahepeal heinamaad,“ ütles Alex, kõndides oma niiduki õlal.

Ema ja mina olime majas kahekesi. Kui ma ümber maja valmistasin, rääkisin kogu aeg, rääkisin asju, aga ma ei tea, kas ema kuulas mind või kuulis meid üldse. Ta istus kogu päeva oma toolil, vaatas aknast välja kaugele ja mõtles millegi üle. Millest ta mõtles, ei öelnud ta kunagi, kuid mina ja mu vennad tundsim, et igatsus ja kaotuse valu murdsid lõpuks meie kalli ema. Võib-olla oleksin aastate jooksul alla andnud, kuid kolm aastat tagasi leidsin pudeli, millel oli kirjas „Hope“, ja kirjad, mida kirjutasin igal õhtul oma isale, ja ma ei suutnud alla anda, ma ei suutnud lahti lasta. Johnil oli juba kogunenud laevade kollektsioon, suurte ja väikeste. „Võib-olla hakkab ka tema lootust kaotama?“ mõtlesin hirmunult.

- Ema, ma valmistasin sulle lõunasöögi. Ole hea, söö. Ma jooksen oma naabri Elena juurde Casimiri juurde. Ma ei tohiks kaua aega olla,“ ütlesin, andsin talle pusikese põsele ja lahkusin majast.

Vahepeal oli Casimiri ema paranenud, tugevnenud ja suutis taas elu nautida. Nad mõlemad otsustasid, et nad ei lähe koju tagasi, vaid jäävad õde Elena juurde ja aitavad teda talus. Elena oli nende otsuse üle muidugi väga õnnelik: ta ei pidanud enam üksi talus töötama ja ta ei olnud pikkadel talveõhtutel nii kurb. Kasimirist sai talle nagu poeg. Ta ja Elena kükitasid nagu kanad, et ta ei vajaks midagi, et tal oleks põllul olles alati maitsvat suupistet ja külma vett juua. Kazimieras kostitas seda, et suudles armastatud naisi, kui nad tagasi tulid, ja ta ei unustanud neile turult maiustusi või siidist salli tuua. Nende kodus valitses harmoonia ja rahu.

Mõtlesin sellele, kui kiirustasin Kazimierase juurde: „Kui Jumal aitas Kasimiri emal terveks saada ja haigeveodist välja tulla, siis ehk ei jäta Ta meidki maha ja aitab mu isal koju tulla, enne kui mu ema sureb kurvastusest.

- Tere, mu ilus tüdruk, kuidas sa oled? - küsis ta naljaga pooleks ja heatujuliselt.

- Nagu tavaliselt. Tead küll. Ma ei tunne end kunagi õnnelikuna, kuni ma ei tea, kus mu isa on, mis temaga juhtus, vastasin vaikselt.

- Täna olin turul ja kuulsin vestlust pealt. Mehed rääkisid sinu isast, mainisid laevaõnnetust.

- Oh, ei!“ hüüatasin ma, laskmata tal jätkata.

- Oota, kuule. Nad ütlesid, et neil õnnestus laev kuidagi uuesti üles ehitada ja nüüd sõidavad nad tagasi. Sellepärast võttis see nii kaua aega.

- See ei saa olla! Aitäh! Ma teadsin, ma teadsin alati, et ta on elus! - Viskusin talle sülle ja puhkesin pisaratesse, seekord rõõmupisaratesse.

Kui mu emotsioonid olid vaibunud, külastasin neid uuesti, sõin teed ja kooki ning jooksin koju.

Perekonna reaktsioon minu uudisele oli vaoshoitud: vennad vaid kehtitasid õlgu, raputasid pead ja jätkasid oma tööd, ema silmad särasid hetkeks, kuid siis vaatas ta jälle eemale ja vaatas siis aknast välja kaugusse. Ma olin ainus, kes pööras tantsusammul ümber maja, sumisesin vaikselt. „Lootus ei sure kunagi,“ kordasin endale mõttes.

Talv oli tulnud. Oli sama sünge ja külm nagu alati. Me käisime harva väljas, sest olime sageli lume sees. Külm tungis mitte ainult mu luudesse, vaid ka südamesse. Veel üks jõulupüha ilma isata. Aga ma olin kangekaelselt. Igal õhtul istusin oma külmas toas oma kirjutuslaua taha, et kirjutada. Kirjutasin ja ootasin, ootasin ja kirjutasin...

Jääpurikad tilkusid katustelt, kassid kükitasid õues, igatsedes päikesesoojust, ja ilmusid esimesed kevade märgid. Ja koos kevadega sündis uuesti lootus. Juba hommikust alates korrastasin rõõmsalt maja, vestlesin vendadega, silitasin koeri, kes kakerdasid mu jalgade ümber, lootes maitsvamat toitu. Järsku kuulsin eemalt naabripoja karjumist:

•Ta on tagasi! Nad on tagasi!

Mu rind tõmbus põnevusest kokku. Ilma midagi ootamata ja vaatamata sellele, et väljas oli ikka veel jahe, jooksin ühes kleidiga õue. Hakkasin justkui uimastatult jõe poole jooksma. Kauguses nägin inimesi, kes tulid jõe äärest tagasi. Ma tundsin oma isa kohe ära. Ta oli väga vana, hallipäine, tema riided olid räsitud, kuid tal oli sama sügav, tõsine pilk, sama naeratus huultel. Seisin nagu šokeeritud ega suutnud seda uskuda. Ma olin nii palju unistanud, unistanud sellest hetkest, ja nüüd oli see täitunud. Siin ta on, kõnnib minu poole... Järsku jäi mu isa seisma, tema pilk läbistas mind. Lõpuks, kui ta oma tütre ära tundis, avas ta oma käed ja tuli minu juurde, kallistades mind sülle. Tuul silitas mu pisaratest märjad põsed, tungis sügavalt läbi mu õhukese kleidi, kuid ma ei tundnud ei jäist külma ega kibedat tuult, mu südames põles tuli.

Mäletan läbi udu, kuidas me koju jõudsimel, kuidas mu ema ja vennad meid vastu võtsid, mida ma õhtusöögiks valmistasin. See oli nagu udu. Aga ma olen rahulik, sest tean, et meil on veel palju aega koos olla, asju läbi rääkida, anda üle kirjutatud kirjad, näidata sulle Jaani laevakogu. Äkki meenub mulle laul: „Ära kunagi kustu, väike lootuse valgus!“. ja mu nägu süttib lai naeratus.

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)